

Anna Łosowska

Jeszcze o Wawrzyńcu Schirmerze i jego sporze z krewnymi o wójtostwo dziedziczne w Lublinie

Rocznik Lubelski 43, 61-68

2017

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ANNA ŁOSOWSKA

Lublin

Jeszcze o Wawrzyńcu Schirmerze i jego sporze z krewnymi o wójtostwo dziedziczne w Lublinie

.....

Odnaleziony w tzw. Formularzu przemyskim, a nieznanymi dotąd dokumentem wystawiony przez radę miejską krakowską wyjaśnia w jednoznaczny sposób powiązania rodzinne między Piotrem Bogaczem, Zygmuntem Wierzyńkiem i Wawrzyńcem Schirmerem oraz uzupełnia znaną dotychczas listę wójtów lubelskich o jeszcze jedną osobę, a mianowicie o Mikołaja. Był on rodzonym bratem Wawrzyńca Schirmera, siostrzeńcem Piotra Bogacza i ojcem Zygmunta Wierzyńka.

Na podstawie nowego źródła udało się ustalić, że bezpośrednio po śmierci Piotra, co nastąpiło po 1396 r., wójtostwo lubelskie wraz z należącymi do niego dobrami przejął Wawrzyńiec jako tymczasowy „dziedzic i prawowity spadkobierca”. Zgodnie z zawartą ugodą zrzekł się wójtostwa na rzecz brata Mikołaja, który z kolei przekazał je synowi, czyli Zygmuntovi Wierzyńkowi, a ten odprzedał je wujowi Wawrzyńcowi Schirmerowi. Późniejsze losy wójtostwa lubelskiego już nie budzą wątpliwości.

Słowa kluczowe: Lublin, wójtostwo dziedziczne, uгода, Mikołaj Czech, Piotr Bogacz, Wawrzyńiec Schirmer

.....

Okres niemal 200 lat funkcjonowania wójtostwa dziedzicznego w Lublinie, od ustanowienia, a następnie powolnego osłabienia jego roli, aż do wykupu przez radę miejską w 1504 r. omówił Kazimierz Myśliński¹. W gruntownych badaniach nad genezą i funkcjami urzędu określonego ramami prawa magdeburskiego nie mógł pominąć obsady personalnej, tym bardziej, że lista wójtów lubelskich była już znana z opracowania Jana Ptaśnika². W nowszych pracach poświęconych miastu nie zajmowano się już wójtostwem, przyjmując ustalenia obu wymienionych historyków. Wynikało z nich, że u schyłku XIV w. wójtostwo dziedziczne znajdowało się w rękach Czecha Piotra Bogacza, następnie Zygmunta Wierzyńka i Wawrzyńca Schirmera. Ponadto roszczenia względem wójtostwa zgłosili również spokrewnieni z Piotrem Bogaczem Jan z Pragi oraz Mikołaj

1 K. Myśliński, *Wójt dziedziczny i rada miejska w Lublinie 1317–1504*, Lublin 1962.

2 J. Ptaśnik, *Studia nad patrycjatem krakowskim wieków średnich*, „Rocznik Krakowski” 1913, t. 15, s. 73–76.

Kraft³. I Jan Ptaśnik, i Kazimierz Myśliński nie potrafili jednak dostatecznie wyjaśnić związków między Piotrem Bogaczem, Wawrzyńcem Schirmerem, Zygmuntem Wierzyńkiem oraz Janem z Pragi, który przedstawiając swoje prawa do urzędu, opierał się na pokrewieństwie z Piotrem Bogaczem.

Niewiele więcej o powiązaniach rodzinnych interesujących nas Wierzyńków z przełomu XIV i XV w. przyniosły badania Stanisława Kutrzeby. Autor historii rodu Wierzyńków skwitował informacje o Zigmuncie – wójcie lubelskim – jednym zdaniem, że „jakiś Zygmunt zaszedł do Lublina, gdzie nawet ma wójtostwo, które mu przypadło po ojcu. W 1407 roku sprzedał je swojemu wujowi Wawrzyńcowi Schermerowi”⁴.

Późniejsi wójtowie lubelscy nie budzą już wątpliwości i proces następstwa funkcji jest dobrze udokumentowany we wspomnianej pracy o wójcie lubelskim (Mikołaj Schirmer, Piotr Schirmer, Jan Pieczeń, Morsztynowie, Felsztyński)⁵, dlatego warto powrócić do sprawy związków rodzinnych pomiędzy Piotrem Bogaczem, Wawrzyńcem Schirmerem i Zygmuntem Wierzyńkiem (w źródłach określono go jako *Sigismundus dictus Werzing*).

W opracowaniach wspomnianych badaczy przyjęto, że Piotr przybył do Lublina z Krakowa i był dziadkiem Jana z Pragi. Należy to nieco zweryfikować, wychodząc od innej interpretacji wpisu zachowanego w krakowskiej księdze przyjęć do prawa miejskiego. 29 grudnia 1395 r. zapisano, że „*Petrus Dives Boemus de Lublin h[abet] i[us] non eget litera*”⁶. Niezbędne i wymagane świadectwo miał dostarczyć później, co zostało potwierdzone w roku następnym. Nie dodano wówczas słów *advocatus Lublinensis*, co Kazimierz Myśliński zinterpretował, że wtedy nie był on jeszcze wójtem. Tymczasem z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że w 1395 r. Piotr już nie był wójtem, skoro zdecydował się na przeniesienie do Krakowa. Jednym z wymogów przyjęcia do prawa miejskiego w danym mieście było przecież zamieszkiwanie na jego terenie przynajmniej rok, co oznacza, że Piotr musiał opuścić Lublin co najmniej w roku 1394.

Istotny dla niniejszych rozważań jest rok 1408, kiedy pretensje do wójtostwa lubelskiego zgłosił Jan z Pragi syn Leona, podważając legalność sprzedaży dokonanej rok wcześniej przez Zygmunta Wierzyńka na rzecz swego wuja Wawrzyńca⁷. Analizując kolejne etapy postępowania przed sądem wyższym prawa niemieckiego w Krakowie, natrafiamy na krótką informację: „*Dives Petrus Bohemus et eius nepotes Johannes Leonis Pragensis [et] Laurentius Schermer filii sororis Petri*”. Jan z Pragi był zatem siostrzeńcem, a nie wnukiem Piotra Bogacza, jak przyjął Kazimierz Myśliński. Przed wzmiankowanym sądem Jan uzasadniał swoje prawa tym, że „*post matrem suam, quae fuit soror ita*

3 K. Myśliński, *op. cit.*, s. 30–31. Powtórzone za Janem Ptaśnikiem nazwisko *Kraft* nie występuje w źródłach. Niewątpliwie chodzi o Mikołaja Czecha określanego niekiedy jako Melczer, o którym niżej.

4 S. Kutrzeba, *Historia rodziny Wierzyńków*, „Rocznik Krakowski” 1899, t. 2, s. 51.

5 K. Myśliński, *op. cit.*, s. 45–52 i n.

6 *Księgi przyjęć do prawa miejskiego w Krakowie*, wyd. K. Kaczmarczyk, Kraków 1913, s. 14, nr 167.

7 Dokument sprzedaży wójtostwa niezawierający informacji o kwocie sprzedaży wydał A. Kłodziński: *Najstarsza księga Sądu Najwyższego prawa niemieckiego na Zamku Krakowskim*, „Archiwum Komisji Prawniczej” 1936, t. 10, s. 218, nr 1987.

*bene Petri Bohemi sicut mater Laurentii est propinquus*⁸. Oznacza to, że Zygmunt Wierzynek był bratankiem Wawrzyńca i synem nieznanego dotąd Mikołaja.

Okazuje się, że Piotr miał dwie siostry – Katarzynę oraz drugą, nieznaną z imienia. Wawrzyniec i pojawiający się w źródłach Mikołaj Melcer⁹, którego Wawrzyniec nazywa bratem i który w efekcie postępowania sądowego miał otrzymać 400 grzywien z tytułu odstąpienia od starań o wójtostwo lubelskie, byli synami Katarzyny. Tak więc Jan z Pragi był ich ciotecznym bratem, synem drugiej siostry Piotra Bogacza. Genealogię Schirmerów wyprowadził Jan Ptaśnik od Hanusza, który przybył do Krakowa ze Śląska, a konkretnie z Nysy i w 1392 r. przyjął prawo miejskie¹⁰. Był on spokrewniony z rodziną Herburtów z Felsztyna, co tłumaczy legalność sukcesji wójtostwa w połowie XV w. przez Jana Felsztyńskiego¹¹. Jak widać, wszyscy siostrzeńcy Piotra – Jan, Mikołaj i Wawrzyniec – mogli się uważać za spadkobierców wuja i występować z pretensjami do wójtostwa lubelskiego, a z tego wynika, że Piotr Czech w chwili śmierci był bezdzietny.

Ostatecznie należy przyjąć, że bezpośrednim następcą Piotra Bogacza był jego najstarszy siostrzeniec – Mikołaj, który z kolei odstąpił urząd swojemu synowi Zygmuntowi Wierzynekowi. W dokumencie sprzedaży wyraźnie zapisano, że Zygmunt rezygnuje z wójtostwa lubelskiego, które otrzymał po ojcu („*advocatiam suam, quam paterna ex successione habuit*”¹²). Na fakt bezpośredniego pokrewieństwa pomiędzy Wawrzyńcem i Mikołajem oraz uprawnień tychże do sukcesji po Piotrze wskazuje dokument odnaleziony w tzw. *Formularzu przemyskim*, o czym będzie mowa niżej.

W odniesieniu do Jana z Pragi można z dużym prawdopodobieństwem przyjąć, że jest tożsamy z Janem Czechem, który osiadł na Kazimierzu i w 1408 r. wraz z żoną Anną sprzedał jatkę innemu mieszczaninowi kazimierskiemu – Piotrowi Molnerowi¹³. Pełnomocnikiem Jana zarówno w tej transakcji, jak i w procesie sądowym przeciw Wawrzyńcowi Schirmerowi był wójt kazimierski Jan Helye¹⁴. Wspomagali go dwaj mieszczanie krakowscy: Jurga Scheler¹⁵ i Jan Bork¹⁶, oraz Piotr – proboszcz kościoła w Prędocinie¹⁷. Majątek Wawrzyńca Schirmera obejmujący wójtostwo lubelskie i grodeckie, domy we Lwowie i Sandomierzu oraz *alia bona*, których Jan z Pragi, stając przez sądem *nominare non posuit*¹⁸, musiał budzić jego zazdrość, dlatego Wawrzyniec dobrze

8 *Ibidem*, s. 264, nr 2366.

9 Mikołaj Melcer Bem (*Nicolaus Melcer sororius Divitis Bohemi*) przyjął prawo miejskie krakowskie 13 XI 1402 r. Zob. *Ibidem*, s. 34, nr 1387.

10 *Ibidem*, s. 1, nr 167.

11 J. Ptaśnik, *op. cit.*, s. 77.

12 A. Kłodziński, *op. cit.*, s. 218, nr 1987.

13 M. Starzyński, *Średniowieczny Kazimierz, jego ustroj i kancelaria*, Kraków 2015, s. 134.

14 A. Kłodziński, *op. cit.*, s. 256, nr 2294.

15 Jurga Scheler – mieszczanin krakowski, przyjął prawo miejskie 8 VII 1409 r. Zob. *Księgi przyjęć...*, s. 47, nr 2007.

16 *Ibidem*, s. 255. O Janie Borku młodszym – rajcy krakowskim w latach 1403–1412 zob.: M. Starzyński, *Krakowska rada miejska w średniowieczu*, Kraków 2010, s. 254, nr 178.

17 Zob. przypis 14.

18 A. Kłodziński, *op. cit.*, s. 264, nr 2366.

przygotował się do procesu. Wyzaczył swoich pełnomocników w osobach rajców krakowskich – Jana Falkenberga¹⁹ i Michała Langa z Czirli (Zirlau)²⁰, którzy „*docuerunt per litteram consulum, quod habent potestatem in causa Laurentii Schermer advocati de Lublyn agendi, defendendi contra quamlibet personam, plenam et omnimodum potestatem*”²¹. Pełnomocnicy Wawrzyńca mieli jeszcze jeden atut, a był nim zapewne testament Piotra Bogacza (*litteras testamenti predicti Petri Bohemi*), niestety nie wpisano do akt jego treści.

I tym miejscu przychodzi nam z pomocą nieznaną dotąd dokument, którego wystawcą była niewątpliwie rada miejska krakowska, a który rzuca dużo światła na sprawę rodzinne Wawrzyńca Schirmera.

Poszukując przed laty rękopisów o proveniencji przemyskiej rozproszonych w różnych bibliotekach, natknęłam się na kodeks opisany jako *Copiarum diplomaticum Premisleum*, który jest przechowywany w Bibliotece Uniwersyteckiej w Pradze²². Tak zatytułowany rękopis sugerował ścisły związek z Przemyślem bądź to przez zawartość, bądź przez miejsce jego sporządzenia, dlatego postanowiłam przyjrzeć mu się bliżej. Autor pierwszego opisu – Antoni Prochaska, który przeglądał kodeks, poszukując materiałów w związku z przygotowaniem edycji listów wielkiego księcia litewskiego Witolda, przyjmował również, że kopiariusz mógł powstać w Przemyślu i stamtąd został przewieziony do Pragi²³. Opisując zawartość, pominął jednak 150 początkowych kart rękopisu, na których według niego znalazły się kopie przywilejów, nadań i innych dokumentów sporządzonych w kancelarii króla Wacława Czeskiego u schyłku XIV i w pierwszych latach XV w. Pominął zatem kilka wyroków i kilkanaście listów kierowanych m.in. do mieszczan lwowskich, notariusza publicznego przemyskiego Macieja z Chomętowa²⁴ i innych osób. Jeden z dokumentów z tej partii tekstów, a dotyczący nieznanego dzierżawcy żup drohobyckich, opublikował Jan Tęgowski²⁵.

Dużo więcej uwagi Antoni Prochaska poświęcił drugiej części kodeksu, w której zostały skopiowane niektóre dokumenty i listy pochodzące z kancelarii króla Wład-

19 Jan Falkenberg – rajca krakowski w latach 1405–1413; w roku 1406 burmistrz miasta. Zob. M. Starzyński, *Krakowska rada*. . . , s. 254, nr 181.

20 Michał Lang z Czirli (Zirlau) na Śląsku – w 1395 r. przyjął prawo miejskie krakowskie, podobnie jak Piotr Bogacz Czech (J. Ptaśnik, *op. cit.*, s. 72). W latach 1399–1425 z niewielkimi przerwami pełnił funkcję rajcy krakowskiego. Zmarł w 1438 r. (M. Starzyński, *Krakowska rada*. . . , s. 252–253, nr 174).

21 A. Kłodziński, *op. cit.*, s. 259, nr 2329.

22 A. Łosowska, *Kolekcja Liber legum i jej miejsce w kulturze umysłowej późnośredniowiecznego Przemyśla*, wyd. 2, Warszawa–Przemyśl 2007, s. 149.

23 *Codex epistolaris Vitoldi Magni Ducis Lithuaniae 1376–1430*, red. A. Prochaska, Kraków 1882, s. CXI–CXV.

24 Maciej z Chomętowa – syn Grzegorza, notariusz publiczny kreacji cesarskiej, pisarz kancelarii biskupiej i konsystorza przemyskiego w latach 1408–1421. Zob. A. Łosowska, *Pennae investivi Praemisliae. Notariusze kancelarii kościelnych, pisarze sądów oraz urzędów świeckich w XV i na początku XVI wieku*, Przemyśl 2011, s. 268.

25 J. Tęgowski, *Rozliczenie dzierżawy żup solnych drohobyckich z 1425 roku (Przyczynek źródłowy do dziejów Skarbu Koronnego za panowania Władysława Jagiełły)*, [w:] *Cała historia to dzieje ludzi. . . Studia z historii społecznej ofiarowane profesorowi Andrzejowi Wyczańskiemu w 80-tą rocznicę urodzin i 55-lecie pracy naukowej*, red. C. Kukło, współłudz. P. Guzowski, Białystok 2004, s. 25–29.

ślawa Jagiełły z lat 1424–1427. Część z nich autor wydał we wspomnianej edycji listów księcia Witolda²⁶.

Interesujący mnie konkretny dokument dotyczący Wawrzyńca Schirmera znajduje się pomiędzy listami do mieszczan lwowskich od króla Władysława Jagiełły w sprawie uiszczenia podatków oraz od kupców z Kaffy a przywilejami dla Sącza i Łańcuta²⁷. Brak tytułu sprawił, że został umieszczony w grupie akt miejskich lwowskich, być może ze względu na znane i potwierdzone związki Schirmera ze Lwowem²⁸. Tymczasem okazało się, że jest niezwykle ważny dla Lublina, bo przywołuje osobę nieznanego dotąd wójta dziedzicznego oraz pozwala ustalić stopień jego pokrewieństwa z następcami. Na podstawie aktu można też założyć, że bezpośrednio po śmierci Piotra Bogacza, co nastąpiło po 1396 r., wójtostwo lubelskie wraz z należącymi do niego dobrami przejął tymczasowo Wawrzyniec. Objął je w imieniu swego brata Mikołaja jako „dziedzic i prawowity spadkobierca”, jednak pod warunkiem, że we właściwym czasie zrzeknie się praw i dóbr na rzecz brata oraz jego spadkobierców. Rzeczzone zobowiązanie zostało złożone wobec krakowskiej rady miejskiej, o czym informuje poniższy wpis. Wielka szkoda, że zachowała się jedynie krótka informacja o tej czynności prawnej i nie znamy wszystkich warunków ugody.

Ostatecznie więc znaną dotychczas listę lubelskich wójtów dziedzicznych należy uzupełnić, dodając Mikołaja, który objął urząd po wuju Piotrze Bogaczu – jak się wydaje – na mocy zapisu testamentowego, a następnie przekazał synowi Zygmuntovi Wierzyńkowi. Ten z kolei odstąpił wójtostwo wujowi, czyli Wawrzyńcowi Schirmerowi, za rekompensatą finansową, a pretensje Jana z Pragi, czyli ciotecznego brata Mikołaja i Wawrzyńca, nie przyniosły oczekiwanego skutku.

Wiarygodność źródeł skopiowanych w kodeksie praskim raczej nie budzi wątpliwości. Wprawdzie zamieszczone tu dokumenty nie posiadają najczęściej pełnego formularza, pozbawione są arengi, koroboracji, często daty i miejsca wystawienia oraz listy świadków, ale zasadnicza treść oddana jest w całości, bez skrótów i odsyłaczy. Z tych powodów akt ugody pomiędzy braćmi Mikołajem i Wawrzyńcem można uznać za autentyczny i potraktować z pełną odpowiedzialnością.

26 Zob. przypis 23.

27 Národní knihovna České republiky, *Copiarum diplomaticum Premisleum*, Rkps VI A. 7, s. 213–213v.

28 *Pomniki dziejowe Lwowa z archiwum miasta*, t. 2, *Księga przychodów i rozchodów miasta, 1404–1414*, wyd. A. Czołowski, Lwów 1896, s. 3, nr 16; s. 18, nr 74. Por. K. Myśliński, *op. cit.*, s. 30–31.

.....

**More about Wawrzyniec Schirmer and His Dispute with Relatives
over the Hereditary Position of Alderman in Lublin**

The hitherto unknown document, found in the so-called Formularz przemyski [Przemysł Register], explicitly explains the family connections between Piotr Bogacz, Zygmunt Wierzynek, and Wawrzyniec Schirmer, and complements the previously known list of Lublin's aldermen (=mayors, vogts) with one more person, i.e. Mikołaj. He was Wawrzyniec Schirmer's own brother, Piotr Bogacz's nephew, and Zygmunt Wierzynek's father.

On the basis of the new source, it was successfully established that directly after Piotr's death, which happened after 1396, the office of the Lublin alderman (mayor) with its property was taken over by Wawrzyniec, as the temporary "inheritor and rightful heir". According to the concluded settlement, he renounced aldermancy for his brother Mikołaj, who, in turn, passed it on to his son, Zygmunt Wierzynek, and the latter sold it to his uncle Wawrzyniec Schirmer. The later history of Lublin's aldermancy (mayorship) does not rouse doubts any more.

Keywords: Lublin, hereditary aldermancy, settlement, Wawrzyniec Schirmer, Piotr Bogacz, Mikołaj Czech

.....

Aneks źródłowy

Wawrzyniec Schirmer wójt dziedziczny lubelski uznaje prawa swego brata Mikołaja Czecha do godności i majątku po Piotrze Bogaczu i zobowiązuje się do przestrzegania wzajemnej ugody.

Oryginał nieznanym

Kopia: Národní knihovna České republiky, *Copiarum diplomaticum Premisleum*, Rkps VI A. 7, k. 213–213v, b.d. i m. (między 1396 a 1407)

In nostri consulatus plenitudine famosus Laurencius Schirmer advocatus Lublensis recognovit qualiter ipse a provido Nicolao Beme²⁹ cive nostro fratre suo simplicem iustam ac condignam rationem contentabiliter recepisset de omnibus et singulis bonis tam debitorum quam etiam aliarum qualica^a qualicumque marconciarum ex morte Petri Bohemi civis quondam Cracoviae ac eiusdem Laurencii Schirmer avunculi in gubernacione ac potestate eiusdem Nicolai Beme habitorum et relictorum. Quaquidem racione ut presertur sufficienter habita et recepta idem Laurencius Schirmer se de bonis huiusmodi universis tamque heres et legitimus successor intromisit pronuncians de super prefatum Nicolaum Beme fratrem suum de bonis prefatis cuiuscumque generis et valoris sunt et fuerunt quintulum quolibet et solutam nec in aliquo debitorum convenire sibi et suis penitus obligatum.

Ceterim prenarratus [sic!] Laurencius Schirmer sub omnium bonorum suorum ypoteca promisit ac se coram nobis bona fide coastrinxit sepe factam Nicolaum Beme ac suos successores legitimos ab omnibus et singulis impeticionibus incomodis dispendiis arestacionibus et quamnibus universis racionis^a racione intromissionis huiusmodi bonorum eiusgentibus eiusgentis eximere et quolibet libertare ac talibus impetitoribus ac arestatoribus qualibuscumque si que sunt vel fuerint propinquis vel remotis cuiuscumque status aut^a et condicionis fuerunt in omnibus iuribus tam secularibus quam specularibus^a spiritualibus respondere presertim ab impetu ac cognomine quae absunt serenissime principis domini nostri Regi suorumque officiorum quorum talem indempnem perpetuo ac ille sumus consignare.

a – przekreślone

²⁹ Zob. przypis 9. Wydaje się, że w wyniku ugody z Wawrzyńcem otrzymał także dom we Lwowie, albowiem w grudniu 1408 r. uiszczał z tego tytułu podatek do skrzynki miejskiej (zob. *Pomniki dziejowe Lwowa z archiwum miasta*, t. 2: *Księga przychodów i rozchodów miasta*, s. 74). Przy założeniu, że był najstarszym siostrzeńcem Piotra Bogacza jest tożsamy z Mikołajem Czechem (*Nicolaus Bem = Boemus*) – rajcą i wójtem sądowym krakowskim w latach 1373–1381 (M. Starzyński, *Krakowska rada*. . ., s. 239, nr 119).

[Wobec nas [rady miejskiej] sławetny Wawrzyniec Schirmer, wójt lubelski zeznał, że przyjął od zacnego Mikołaja, naszego obywatela, a swego brata, uczciwą prośbę i stosowne życzenie, aby po śmierci niejakiego Piotra Czecha, obywatela Krakowa i wuja rzeczonogo Wawrzyńca Schirmera, wszelkie dobra, tak będące w posiadaniu, jak i w jakikolwiek sposób nabyte, przeszły w zarząd i na własność Mikołaja Beme. Z tego powodu dobra te mają być starannie przechowane, zabezpieczone i odebrane [przez spadkobiercę].

Rzeczony Wawrzyniec Schirmer, będąc dziedzicem i prawowitym spadkobiercą, zrzeka się wszystkich wspomnianych dóbr, jakie są i jakie były, na rzecz swojego brata, rzeczonogo Mikołaja Beme, oznajmiając, że związany przysięgą, nie będzie tym samym wnosił ani on, ani nikt [z rodziny] żadnych skarg w tej sprawie.

Poza tym rzeczony Wawrzyniec Schirmer ustanawia hipotekę całego swojego majątku i zobowiązuje się wobec nas przysięgą na honor, że ze względu na swoje zrzeczenie się praw na rzecz owego Mikołaja Beme jego samego wraz z prawowitymi spadkobiercami uwolni od wszelakich trudności, przeszkód, krzywd i roszczeń, a [przeciw] wszystkim sprawcom tego rodzaju roszczeń, obecnym i działającym w ich imieniu, zwłaszcza [dokonujących] najazdu i grabieży, niezależnie od ich kondycji i stanu społecznego, wystąpi na drodze prawa cywilnego i kościelnego.

W imieniu naszego władcy, pana i króla, nadajemy [temu oświadczeniu] mocą naszego urzędu gwarancję i moc prawną – przeł. A. Łosowska]